

Az antant békefeltételei.

A Reuter-ügynökség szűkszavú jelentése alapján ezen a helyen kifejtettük már véleményünket az antant válaszigyzékéről, amelyet csütörtökön küldtek el Wilsonnak. Jeleztük, hogy az antant válasza aligha lesz békülékenyebb hangú és követeléseiben mértéktartóbb a központi hatalmak békejavaslatára adott feleletnél és rámutattunk az okokra is, amelyekre ezt a föltevésünket alapítottuk. Most, hogy az antant jegyzéke, bár nem teljes szövegében, nyilvánosságra került, igazolva látjuk azokat a megjegyzéseket, amelyekkel az antant újabb megnyilatkozását kísértük. De, bevalljuk, ennviire szemérmetlennek és vakmerőnek mégsem hittük az antantot, amilyenek a Wilsonhoz küldött jegyzékben mutatkozik. Első pillanatra nem tudjuk, boszankodjunk vagy mosolyogjunk-e a megdöbbentő cinizmuson, amely a válasz minden sorában, de különösen az antant háborus céljainak megjelölésében és a békefeltételek megállapításában kifejezésre jut. Bármennyire tárgyilagosak is akarunk lenni az antant jegyzékével szemben, nem tudunk felfedezni egyetlen egy sort sem, amelyben igazság, belátás és emberszeretet volna, a jegyzékben a tények meghamisításának, a szellemi vakságnak oly beteges tüneteivel találkozunk, amelyek nem boszankodást, hanem szánakozó mosolyt érdemelnek.

Há mégis lehet valami emberileg érthető alapot adni az antant jegyzékének, arra kell gondolnunk, hogy az antant annyira retteg a béke következményeitől, hogy lehetetlen feltételek megszabásával utját akarja állani a békétárgyalások megkezdésének, de nincsen erkölcsi bátorsága ahhoz sem, hogy a háború folytatásáért a felelősséget magára vállalja. Ezért burkolja brutális szándékait az igazság és az emberi jogok védelmének mezébe, ezért emlegeti képmutatón az emberiség alapelveit, Európának nemzetiségi alapon való ujjaépítését, a kis államok védelmét és a gyilkos zsarnokság alatt synylődő népek felszabadítását.

Meddő dolog ezekkel szemben rámutatni az ir és a finn nép tragikus sorsára, a burköztársaságok szabadságának és függetlenségének megsemmisítésére, Északafrikának, Franciaország és Olaszország által való legigázására és végül arra a történelemben példa nélkül való erőszakra, amellyel Görögországgal szemben járt el az antant. Meggyőzni őket lehetetlenség, elbizakodottságukból a józan ész fegyvereivel kiábrándítani reménytelen vállalkozás, nem vezet más eredményre, csak az, ha torkukra forrasztjuk a szót és öklünkkel még keményebben odacsapunk bódult agyukra, hogy végre szellemi kábultságukból föleszmélieenek.

Ilyen körülmények között az antant békefeltételeiről komolyan beszélni képtelenség. Ők kívánnak helyreállítást és jóvátételt, akik azért kezdték a háborút, hogy bennünket letiporjanak, megsemmisítsenek és feldaraboljanak. Kik akartak Németország, a monarchia és Törökország testén osztozkodni? Nem Anglia tör-e világhatalomra, nem Oroszország akarta-e a mi letiprásunkkal az összes szláv népeket egyesíteni? Nagy-Szerbia, Nagy-Románia a mi ábrándunk volt-e? Most jóvátételt és kártérítést emlegetnek? Vajon ők, ha hódító és rabló hadjáratuk nem végződik gyászos kudarccal, gondolnának-e jóvátételre? Nem tartanák-e, mint becsstelen gyilkosok a torkunkon a kést? Nem az ő lelkiismeretüket terheli-e, hogy most jóvátételre van szükségük? Folytassuk-e ezeket a kérdéseket, amelyek mint szörnyű bűnolvasások hullanak ellenségeinkre?

Az antantnak nincsen joga ahhoz, hogy jóvátételt kapjon. Belgium, Szerbia, Románia, Montenegró, amelyeket ígérekkel és fenyegetésekkel háborúba uszított, azért állottak az antant oldalára, hogy raboljanak. Románia nyíltan hangoztatta, hogy beavatkozásával arra az időre vár, amikor a győ-

zelem nem kockázatosabbé és elrabolhatja Erdélyt. Kiméletlenül betört országunkba, orvátadásával menekülésre kényszerítette erdélyi testvéreinket, megrabolta legdrágább értékeinket. Most, hogy leterítettük az orvátadót, jóvátételt emlegetnek? Van ebben

szemernyi igazság? Nem, ez olyan lenne, mintha a gyilkosnak, aki életünkre tört, nemcsak megkegyelmeznénk, hanem fizetnénk is azért, hogy támadása nem sikerült és a sebekért, amelyeket önvédelmünk közben rajta ejtettünk, mi fedezzük a gyógyítási költséget.

Támadásunk Galac előtt tért nyert.

Az ojtózi-uttól délre több egymás mögött fekvő magaslati állást elfoglaltunk. — Az oroszok hat géppuskát, három aknavetőt vesztek. — A németek sikeres előretörése Rigától délre.

BUDAPEST, január 12. (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.) A Szereth torkolatának szögletében a harcok reánk nézve kedvezően folynak.

József főherceg vezérezredes harcvonalának déli szárnyán Goldbach vezérőrnagy osztrák-magyar és német zászlóaljai az ojtózi uttól délre gyors megrohanással kiverették az ellenséget több egymás mögött fekvő magaslati állásból. A harcban az oroszok súlyos véres veszteségeik mellett hat géppuskát, három aknavetőt vesztek, amelyek 1 tiszttel és 80 főnyi légénységgel együtt kezükre jutottak. Az oroszok ellentámadása épen úgy, mint az előző napokon, eredménytelenül végződött. Egyébként a cs. és kir. haderőknél a keleti harcvonalon nincs jelentős esemény.

HÖFER altábornagy,
a vezérkari főnök helyettese

BERLIN, január 12. A nagy főhadiszállás jelenti: Lipót bajor herceg vezértábornagy arcvonala: A Duna mentén és Dünaburgtól délre a tavas vidéken a harci tevékenység tegnap lényegesen csökkent.

Élénk harcitévékenység nyugaton.

BERLIN, január 12. A nagy főhadiszállás jelenti: Rupprecht trónörökös hadcsoportja: Armentières és Lens mellett, továbbá az Albert—Bapaumei-i ut mindkét oldalán levő állásaink ellenséges ágyutüz alatt állottak, amelyet erőteljesen viszonzottunk. Az Ancrétól északra az angolok a kora reggeli órákban kétszer hiba támadtak. Ferrenél támadásaik vonalaink előtt összeomlottak. Beaucourtól északra kezdetben elért sikereik után erőteljes ellentámadásunkkal veszteségeik mellett visszavetettük őket ki-

induló állásaikba; 50 fogoly és 2 géppuska maradt kezünkön. Beaumontnál kisebb gyalogsági harcok még folyamatban vannak.

A trónörökös hadcsoportja: A Maastól nyugatra emelkedő magaslaton és a Vogezeken az ágyu- és aknavetőharc egyes helyeken megújult. Rohamcsapatunk, amelyek ma reggel a Combres magaslatokon és Nemeytől keletre benyomultak az ellenséges árkokba, minden veszteség nélkül tízenhat franciával tértek vissza.

LUDENDORFF, első főszállás-mester.

Arcvonalunkat Macedóniában sikertelenül támadta meg az ellenség.

BERLIN, január 12. A nagy főhadiszállás jelenti: Macedon arcvonal. Az Ochrida-tóttól délre az ellenség megtámadta az osztrák-magyar-bolgár harcvonalat a Cerva mögött. Az állásokat megtartottuk.

LUDENDORFF, első főszállás-mester,
(Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.)

BUDAPEST, január 12. (Közli a mi-

niszterelnöki sajtóosztály.) Délkeleti harc-tér: Lényeges esemény nem történt.

HÖFER altábornagy,
a vezérkari főnök helyettese.

Az olasz fronton nincs esemény.

BUDAPEST, január 12. (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.) Olasz harctér: A helyzet változatlan.

HÖFER altábornagy,
a vezérkari főnök helyettese.